

kou práci ve prospěch vojenské praxe. Bylo by proto žádoucí zakotvit do příslušných předpisů požadavek na **periodický pobyt těchto pracovníků u vojsk**, kde by byli zařazeni do příslušných funkcí s ohledem na předcházející zkušenosti a hodnost, poněvadž jedině tak mohou získat potřebné znalosti, což jim v žádném případě nějaká krátkodobá stáž nebo studijní pobyt u vojsk nemohou nahradit. Myslím, že je účelné uvažovat o vysílání vědeckých pracovníků např. jednou za 3 až 4 roky na dobu nejméně 6 až 8 měsíců do konkrétních funkcí u vojsk.

V posledních letech se začaly pravidelně organizovat **vědecké konference** jako jedna z forem vědecké práce v armádě. V jednom období se stalo módou uskutečňovat tyto konference povinně u všech správ, velitelství, štábů a vojenských škol. Jejich program byl zpravidla jednoznačný: základní referát přednesl příslušný náčelník nebo velitel a ostatní odborní náčelníci ve svých vystoupeních vysvětlovali po odborné linii danou problematiku. Tato vystoupení představovala sérii přednášek k jednomu ústřednímu tématu a celkový ráz se spíše blížil odbornému školení nebo velitelskému shromáždění než vědecké konferenci. Její účastníci v úloze pasivních posluchačů téměř neměli možnost vyjádřit svůj názor k dané problematice. Aktivní podíl účastníků konference byl minimální. Tyto formy jsou díky VA AZ již odbourány!

Plukovník Ing. Miroslav Nedvěd, CSc.

K POUŽITÍ RVD

(Článek uveřejněný ve VM č. 2/1990)

Článek **podplukovníka Ing. Stanislava Beránka K použití RVD při odrážení nepřátelského napadení** se zabývá aktuálními otázkami, které mají i zásadní vševojskový význam. S většinou názorů a postřehů, které jsou v článku uvedeny, souhlasím a pokládám je za správné a přínosné.

Za nepřesné považuji jen konstatování, že o prvním hromadném palebném úderu rozhoduje velitel frontu. To se mi jeví jako nereálné. Jak totiž i sám autor dále uvádí, cíl, hlavní úkoly a strukturu úderu musí určovat vrchní velitel na válčisti, neboť tím mimo jiné rozhoduje o době a způsobu zahájení operací k odrážení agrese. Proto je také pochybné používat k označování prvního hromadného palebného úderu i prvního jaderného úderu přívlastek „frontu“, jak je tomu v dosavadní praxi obvyklé (autor článku se této chyby nedopouští). To by mělo své opodstatnění,

pokud bychom příslušným přívlastkem vyjadřovali účast prostředků konkrétního stupně velení v úderu. Takový výklad se však v praxi neustálil.

Další námitku nám proti názoru, že „palebné jednotky PLŘS“ nemají být zahrnovány do objektů prvního pořadí, protože „nemají význam pro organizovanost činnosti nepřítele, ani nepatří mezi největší úhrozy pro naše vojska“. **Je totiž nezbytné ničit nejdůležitější výkonné i další prvky nepřátelského systému protivzdušné obrany v prvním pořadí**, protože jedině tak lze vytvořit podmínky pro aktivní činnost vlastního letectva v prvním hromadném palebném úderu (i v prvním jaderném úderu). Autor sám ostatně svůj první názor zpochybňuje v části pojednávající o protivzdušné operaci na válčišti. V článku uplatnění pojetí nepřátelských objektů prvního pořadí tedy zřejmě není bezchybné – v citované souvislosti jmenovitě v tom, že nepřihlíží ke konkrétním podmínkám plnění úkolů vlastními prostředky. Ke škodě věci autor také nezdůraznil, že do zahájení agrese musí být vlastní prostředky připraveny splnit nejdůležitější úkoly k odrazení (oslabení) prvního vzdušného i pozemního úderu nepřítele současně. To charakter nepřátelských objektů prvního pořadí v daných podmínkách rovněž podstatně předurčuje. Měly by to být takové objekty, jejichž zničení či umlčení nejvíce přispěje k dosažení cílů první etapy protivzdušné operace i prvních frontových operacích na válčišti.

Připomínku mám k autorovu konstatování, že objekty prvního pořadí přestaly být problémem spojovaným s řešením téměř každého operačního úkolu a dostaly se na místo, jehož význam je určen právě jedinečností okamžiku zahájení války. Tato formulace opět může vést ke zkreslenému výkladu skutečnosti v tom smyslu, že před zahájením plnění dalších operačních úkolů již nebude co ničit, že všechny prostředky jaderného napadení, velitelská stanoviště a řídicí střediska – prostě nepřátelské objekty prvního pořadí, jak je definuje předpis Oper-51-1 – budou v předcházejícím průběhu operace vyřazeny z bojové činnosti. S takovým názorem jsem se v praxi už nejednou setkal a **podkládám ho za zcela nesprávný**. Podle mne je třeba vidět a docenit dvě základní skutečnosti. **Za prvé tu, že nikdy nezjistíme a nezničíme všechny důležité objekty**, kterými nepřítel může v konkrétním čase a prostoru disponovat, a **za druhé, že charakter objektů prvního pořadí není dán jednou provždy**, nýbrž s výjimkou prostředků jaderného a chemického napadení je ho třeba odvozovat od konkrétních úkolů jaderného a palebného ničení nepřítele – to v podstatě znamená od operačních a taktických úkolů vlastních vojsk – a podmínek jejich plnění.

Podplukovník Ing. Ladislav Škraňka, CSc.